

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-99)

June (2) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....16
6. திருவிருத்தம்.....26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 76)

466. ஸ்வாபந:

கடந்த திருநாமத்தில் கூறப்பட்டது போன்று அழிந்தவர்கள் நீங்கலாக உள்ள மற்ற (அசுரர்கள்) அனைவரையும் தனது அதிஸுந்தரமான புன்னகையாலும், இனிமையான கடாசஷம் மூலமாகவும், தனது புருவங்களின் மலர்ச்சியாலும் மயங்கச் செய்து, அவர்களை உறங்க வைப்பவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். மத விஹ்வல நேத்ரம் ச தேவம் உத்பிந்ந யௌவநம் - அவனது திருக்கண்கள் அன்பையும், இளமையையும் வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளன - என்றது காண்க.

467. ஸ்வவச:

மேலே கூறியபடி அசுரர்கள் அனைவரும் உறங்கிய பின்னர், தனக்கு மிகவும் அன்பர்களாக உள்ள தேவர்களுடன் விளையாடியும், உறவாடியும் மகிழ்பவன். ஸர்வேச்வராய - அனைத்திற்கும் ஈச்வரன் - என்னும் மந்த்ரம் காண்க.

468. வ்யாபீ

தேவர்கள், அசுரர்கள், மந்த்ரமலை, வாசுகி ஆகிய அனைவருக்கும் திருப்பாற்கடலைக் கடையும்போது அவர்களின் சக்தி குறைந்தது. அப்போது தனது சக்தியைக் கொண்டு அவர்கள் புத்துணர்ச்சி பெறும்விதமாக அவர்களுக்குள் வ்யாபித்து நின்றான்.

469. நைகாத்மா

அந்த நேரத்தில் (திருப்பாற்கடலைக் கடையும்போது) அவன் பல ரூபங்களைத் தரித்தான். அதாவது விஷ்ணுவாகவும், கூர்மமாகவும், மோகினியாகவும் அவதாரங்கள் எடுத்தான்.

470. நைக கர்ம க்ருத்

மத்தாக விளங்கிய மந்த்ரமலை சரிந்தபோது அதனைத் தாங்கியும், அதற்கு ஆதாரமாக நின்றும், அசுரர்களை அழித்தும், அமிர்தத்தைச் சேகரித்தும் - என்று பல செயல்களைச் செய்தபடி நின்றான்.

குறிப்பு: அடுத்து வர உள்ள 57 திருநாமங்கள் (471 - 527) இவனைத் தர்ம ஸ்வரூபியாக உரைக்கின்றன.

471. வத்ஸர:

அனைத்து புருஷார்த்தங்களும் அனைவருக்கும் கிட்டும்விதமாக அனைவரது உள்ளத்திலும் வசிப்பவன். அவனுக்கான மந்த்ரத்தில் - ஸர்வாந்தரச்சாரினே தர்மாத்மநே - தர்மத்தின் ஸ்வரூபமாகவும், அனைவரது உள்ளத்தில் இருப்பவனும் ஆகியவனுக்கு - என்று உள்ளது.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 99)

அநுமானமும் வேறுபாட்டை உணர்த்துகிறது

ஆக ப்ரத்யக்ஷம் என்பது எந்தெந்த வஸ்துக்கள் பேதங்களுடன் உள்ளனவோ அவற்றையே தனது இலக்காகக் கொண்டுள்ளது. இதே போன்றே அநுமானமும் ஆகும். இதன் காரணம், அநுமானம் என்பது ப்ரத்யக்ஷம் போன்ற ப்ரமாணங்கள் மூலம் அறியப்படும் வஸ்துக்களின் தொடர்புள்ளதாக இருப்பதால் ஆகும். ப்ரமாணங்களின் விஷயத்தில் பலவிதமான சந்தேகங்கள் அல்லது கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்படலாம்; ஆனால் அனைத்து பிரிவினராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ப்ரமாணங்கள் அனைத்திற்கும் வேறுபாடு இல்லாத வஸ்து இலக்காக இருக்காது (அதாவது ப்ரமாணம் மூலம் வேறுபாடு இல்லாத வஸ்துவை உணர்த்த இயலாது). ஒரு வஸ்துவிடம் காணப்படும் பேதங்களுடன் கூடிய தன்மைகளை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டே அந்த வஸ்துவை உணரும் ஒருவன், அதே பேதங்களை மறுப்பான் என்றால், "எனது தாய் மலடி" என்று தானே கூறிக் கொள்கிற வாக்கியத்தில் உள்ள முரண்பாடு அறியாதவன் போன்றே ஆகிறான்.

பேதங்களைத் தூஷிப்பதைத் தள்ளுதல்

இங்கு முதலில் ஒரு பூர்வபக்ஷியின் கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார். ப்ரத்யக்ஷம் என்பது ஸந்மாத்ரத்தை மட்டுமே க்ரஹிக்கின்ற ஸ்வபாவத்துடன் கூடியதால், அது பேதங்களுடன் கூடிய வஸ்துக்களை (அல்லது பேதங்களை) தனது இலக்காகக் கொள்வதில்லை; மேலும் அத்தகைய பேதம் என்பது எந்தவிதத்திலும் நிரூபிக்க இயலாததாக உள்ளது - என்று அவர்கள் கூறுகிற வாதமானது நம்மால் உணமையானது அல்ல என்றே தள்ளப்படுகிறது. ஏன்? ப்ரத்யக்ஷம் என்பதற்கு

ஜாதி உள்ளிட்டபேதங்களுடன் கூடிய வஸ்துக்கள் மட்டுமே விஷயமாக ஆகின்றன; மேலும் அத்தகைய ஜாதி என்பதே தங்களுக்கும் தங்களைத் தன்மைகளாகக் கொண்ட வஸ்துவிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை உணர்த்துவதாக உள்ளன. ஞானம் என்பது பற்றியும், ரூபம் உள்ளிட்ட தன்மைகள் பற்றியும் உங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது என்னவென்றால் - எந்த ஒரு வஸ்து மற்றொரு வஸ்துவைப் பற்றி ஒரு நேரத்தில் உணர்த்துகிறதோ, அதே நேரத்தில் அது தன்னைப் பற்றியும் உணர்த்திவிடுகிறது - என்பதாகும். இதே போன்று நீங்கள் பேதங்கள் குறித்தும் கொள்ள வேண்டும் (உதாரணமாக, சிவப்பு நிறப்பந்து என்று கூறும்போது, சிவப்பு நிறம் என்பது தனது நிறத்தை உணர்த்துகிறது; மேலும் தன் நிறம் கொண்ட பந்தையும் உணர்த்துகிறது. இது போன்று வேறுபாடுகள் அல்லது பேதம் என்பது தன்னையும் வெளிப்படுத்திக்கொண்டு, அவ்விதம் வேறுபடும் பொருள்களையும் உணர்த்துகிறது என்று கருத்து). இந்தக் காரணத்தினால் உங்களால் (பூர்வபகஷி - இந்த வாதத்தைச் சில பக்கங்கள் முன்னே காணலாம்) கூறப்பட்ட எல்லையற்ற நிலை (அநவஸ்தை, அந்யோந்யாச்ரயணம்) என்பது ஏற்கமுடியாததாக உள்ளது. ப்ரத்யக்ஷம் மூலம் ஏற்படும் ஞானத்தை உண்டாக்கக்கூடிய சாட்சி என்பது ஒரு சஷணம் மட்டுமே என்று கொண்டாலும், அந்த ஒரு சிறிய நொடிப்பொழுதிலேயே வஸ்துக்களிடையே பேதங்களை ப்ரதிபலிக்கக்கூடிய அந்தந்த வஸ்துக்களின் தனித்தன்மைகளையும், அவ்விதம் உள்ள தன்மைகள் காரணமாக பேதங்களுடன் உள்ளதாக அறியப்படும் வஸ்துக்கள் அனைத்தையும் நாம் பிரித்து அறிந்துகொண்டுவிடுகிறோம். ஆகவே அந்த நொடிப்பொழுதிற்கு அடுத்து நொடியில் புதிதாக அறிவதற்கு ஏதும் விஷயம் அங்கு இருப்பதில்லை.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 99)

சேஷ - சேஷி ஸம்பந்த தன்மையைக் காரணம் காண்பித்து ப்ரபத்தி
அவசியம் இல்லை என்று கூறும் வாதமும், அதற்கான மறுப்பும்

மூலம் - ஈச்வரன் சேஷியாயிருக்க, நாம் கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநா:
என்னுங்கணக்கிலே ஸ்தநந்தய ப்ராயராயிருக்க தாய் முலைப்பாலுக்கு ஆர்த்தனாய்
அழுதல் செய்யுமளவன்றிக்கே கூலி கொடுப்பாரைப்போலே, நாம்
ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும், ரஷிக்க வேணுமென்று அபேசஷிக்கையும்,
விச்வஸிக்கையும் என்றாற் போலே சொல்லுகிற இவையெல்லாம்
ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்துமோவென்று சிலர் ஸித்தோபாயமுகத்தாலே
ஸாத்யோபாயசரீரத்தை அழிக்கப் பார்ப்பார்கள்.

விளக்கம் - ஒரு சிலர் ஸர்வேச்வரனின் க்ருபையைப் பெறுவதற்கு ஸாத்யோபாயம்
என்பது அவசியம் இல்லை என்பார்கள். இதற்கு இவர்கள் கூறும் காரணம்
ஸர்வேச்வரன் எஜமானனாக உள்ளதாலும், அவனுக்காக மட்டுமே நாம்
அனைவரும் உள்ளதாலும், அவனுக்கே உரியவர்களாக நாம் உள்ளதாலும்
என்பதாகும். இவர்கள் வைக்கின்ற வாதம் பின்வருமாறு: ஈச்வரன் நமக்கு
சேஷியாகவும், நாம் அனைவரும் தாய்ப்பால் பருகும் குழந்தைகளாகவும்
உள்ளோம். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (3-1-21) - கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநா: -
குழந்தை போன்றவர்கள் என்று முனிவர்கள் இராமனிடம் உரைத்தனர் - என்று
கூறுவது போன்று உள்ளோம். பசித்த குழந்தை தாய்ப்பாலுக்காக அழுவது
அல்லாமல் வேறு ஏதேனும் செய்கைகள் செய்வதை யாரேனும் காண இயலுமா?
இதனை விடுத்து அவனிடம் ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்வதும், தன்னைக்
காக்கவேண்டும் என்று விரும்புவதும், ஆழ்ந்த விச்வாஸம் கொள்வதும் ஆத்மாவின்
ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்குமோ என்று சிலர் கேட்கலாம். இவர்கள் ஸித்தோபாயமான
எம்பெருமானைக் காண்பித்து ஸாத்யோபாயங்களை நீக்க முனைவார்கள்.

மூலம் - இவர்களை விலக்கும்படி பரமர்ஷிகளும் பாஷ்யகாராதிகளும் விச்வாஸபூர்வக ப்ரார்த்தநாத்மநிசேஷபாதிகளைத் தாங்களும் அநுஷ்டித்து இதுக்குச் சாஸ்த்ரங்களையும் மூதலிப்பித்துக் கொண்டு உபதேச பரம்பரையும் நடத்திப் போருகையாலே சேஷித்வாதி ஸம்பந்தம் நித்யமேயாகிலும் கர்மவான்களான ஜீவர்கள் விஷயத்தில் ஈச்வரன் ஒரு ஸாத்யோபாயவிசேஷத்தை முன்னிட்டல்லது ரக்ஷியான் என்று சாஸ்த்ரநிஷ்டருக்கு வேணும். சாஸ்த்ரத்தைக் கைவிட்டால் இஸ்ஸம்பந்தம் சொல்லுகைக்கு ஈச்வரனும் கிடையாது. ஆனபின்பு ஸம்பந்தமடியாக ஈச்வரன் ரக்ஷிக்க ப்ராப்தன் என்றும், சேஷபூதனான இவன் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ள ப்ராப்தனன்றென்றும் முன்பு சொன்னதுவும் ரக்ஷய ரக்ஷக பாவத்துக்கு லோகத்ருஷ்ட ப்ரக்ரியையாலே ஒளசித்யம் சொன்னபடி இத்தனை. இவ்வளவே ரக்ஷைக்கு நிரபேக்ஷகாரணமென்றபடியன்று. அப்படிக் கொள்ளில் ஸர்வரும் நித்யமுக்தராகப் ப்ரஸங்கிக்கும். ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே நியமம் சொல்லில் முன்பு சொன்னபடியே வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்யங்கள் ப்ரஸங்கிக்கும்.

விளக்கம் - இதற்கான சமாதானம் உரைப்போம். மஹரிஷிகளும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரான ஸ்வாமி எம்பெருமானாரும் தங்களுடைய வாழ்க்கையில், சரணாகதியை உணர்த்துகின்ற தகுந்த ப்ரமாணங்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு, மஹாவிச்வாஸத்தை முன்னிறுத்தியபடி, ஸர்வேச்வரனின் ரக்ஷகத்தை வேண்டியபடி இருந்தனர். இவர்கள் இதற்கான தகுந்த ப்ரமாணங்களைக் காண்பித்தவர்களாக, தங்களுக்குப் பின்வருபவர்களுக்கு இவற்றைக் குறித்த உபதேசங்களையும் வைத்தனர். ஈச்வரனின் எஜமானத்தொடர்பு என்பது நித்யமாக உள்ளபோதிலும், தங்களது பூர்வகர்மபலன்களால் பீடிக்கப்படுகின்ற ஜீவர்கள், அவனுடைய க்ருபையைப் பெறுவதற்காக ஏதோ ஒரு உபாயத்தைக் (ஸாத்யோபாயத்தை) கைக்கொண்டால் மட்டுமே ஈச்வரன் அவர்களை ரக்ஷிக்கிறான்; இல்லையென்றால் ரக்ஷிப்பதில்லை. சாஸ்த்ரங்களை ஏற்பவர்கள் இந்த தத்துவத்தை ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும். மாறாக சாஸ்த்ரங்களைக் கைவிட்டால், இத்தகைய சேஷ-சேஷி ஸம்பந்தம் கூறுவதற்கு ஈச்வரனும் இல்லை என்றே ஆகிறது. எஜமானனாக உள்ளதால் தனக்கு அடிமையாக உள்ள ஜீவனை, உறவுமுறை காரணமாகக் காப்பாற்றவேண்டிய கடமை ஈச்வரனுக்கு உள்ளது

என்றும்; அடிமையாக உள்ளதால் தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டிய அவசியமோ திறனோ ஜீவனுக்கு இல்லை என்றும் முன்பு கூறப்பட்டது (மாறாக மேலே ஈச்வரன் தகுந்த உபாயம் இன்றி காக்கமாட்டான் என்பது முரணாக உள்ளதே என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்). இதன் கருத்து என்ன? அங்கு “காப்பாற்றப்படுகிறவன் - காப்பாற்றுபவன்” என்னும் இருவருக்கும் இடையே உள்ள உறவுமுறை என்பது, உலக வழக்கத்தில் காணப்படும் நடைமுறைகளின் அடிப்படையை வைத்து உரைக்கப்பட்டதாகும். எந்தவிதமான காரணமும் காப்பாற்றப்படுவனுக்கு அமையாமல், காப்பவன் எப்போதும் காத்துநிற்பான் என்ற பொருள்பட அங்கு கூறவில்லை. இவ்விதம் கொண்டால் எப்போதும் அனைத்து ஜீவன்களும் ஸம்ஸாரபந்தம் என்பதே இல்லாமல், எப்போதும் நித்யமாக மோக்ஷம் அடைந்தவர்கள் என்றாகிவிடும். மாறாக தன்னுடைய சுதந்திரம் காரணமாக ஸர்வேச்வரன் ஒரு சிலரைப் பாதுகாக்கிறான், ஒரு சிலரை ஒதுக்கிவிடுகிறான் என்று கூறினால் - முன்பு உரைத்தபடி ஸர்வேச்வரன் பாரபக்ஷமாகவும் கொடுமையாகவும் நடக்கிறான் என்றாகிவிடும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 55)

167. “வஞ்சக்கள்வன்” மங்கவொட்டு”.

அவதாரிகை - இப்படியபிமத விஷயத்தி லழுக்குகக்குமாப்போலே, ஆத்மஜ்ஞானம் பிறந்தவிவன் “அழுக்குடம்பு” என்று கழிக்கிற வித்தேஹத்தை ஈஸ்வரன் விரும்ப எங்கே கண்டதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வஞ்சக்கள்வன்) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - இவ்விதம் தனது மனைவியின் விஷயத்தில் அழுக்கை விரும்புவது போர்னு, ஆத்ம ஞானம் உண்டான பன்னர் “இந்தச்சரீரம் அழுக்கானது” என்று ஒருவன் தள்ளுகின்ற சரீரத்தை ஈஸ்வரன் விரும்புகிறான் என்பதை எங்கே காணலாம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “வஞ்சக்கள்வன்” என்று தொடங்கி “மங்கவொட்டு” என்னுமளவாக, தம்முடைய திருமேனியிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணியவனபுவித்தபடி களையும்; அவ்வளவன்றிக்கே அதிசாபலத்தாலே இத்திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டில் கொண்டுபோவதாக வவன் அபிநிவிஷ்டனாயிருக்கிறபடியைக் கண்டு “பிரானே! இப்படி செய்தருளவொண்ணாது” என்று நிர்பந்தித்து, இதினுடைய தோஷத்தையவனுக் குணர்த்தி, இப்படி ஹேயமான விது மங்கும்படி யிசைய வேணும் என்று கால்கட்டி, அவனித்தை விடுவித்துக் கொண்டு போம்படி வருந்தி இசைவித்துக் கொண்டபடியையு மருளிச்செய்தாரிறே யாழ்வார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (10-7-1) - வஞ்சக்கள்வன் - என்று தொடங்கி, (10-7-10) - மங்கவொட்டு - என்று முடிகின்ற பாசுரங்கள் மூலமாக ஆழ்வார் உரைப்பது

என்னவென்றால், தனது திருமேனியை மிகுந்த ஆசையுடன் ஸர்வேச்வரன் எவ்விதம் அனுபவித்தான் என்பதையும், திருமேனி மீது கொண்ட சபலம் காரணமாகத் தன்னை அதே திருமேனியுடன் பரமபதம் கொண்டு செல்ல அவன் மிகுந்த ஆசையுடன் உள்ளதாகவும் இருப்பதைக் காண்கிறார். இதனைக் கண்ட ஆழ்வார் ஸர்வேச்வரனிடம், “பிரானே! இப்படிச் செய்வது முறையல்ல”, என்று அன்பாகக் கட்டளை இட்டு, இந்தச் சரீரத்தின் தோஷங்களை அவனுக்கு நன்றாக உணர்த்தி, “இப்படியாக உள்ள தாழ்ந்த சரீரம் இங்கேயே மடியும்படி நீ சம்மதிக்கவேண்டும்”, என்று கூறினார். மேலும் அவன் இந்தச் சரீரத்திலிருந்து தனது ஆத்மாவை விடுவித்துக்கொண்டு போகும்விதமாக வருத்தத்துடன் உரைத்த பாசுரங்களை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

168. வேர்கூடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்றாதாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தோடே ஆதரிக்கும்.

அவதாரிகை - அபிமத விஷயத்தி லழுக்குப்போலே யாதரிக்கிற மாத்ரமன்றிக்கே, இவனுடைய ஜ்ஞாநபரிமளம் இத்தேஹத்திலே ப்ரகாசிக்கையாலும் இத்தை யாதரிக்கு மென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (வேர்) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - மனதிற்குப் பிடித்தவளின் விஷயத்தில் உள்ள அழுக்கு போன்ற சேதனனின் சரீரத்தை விரும்பும் ஸர்வேச்வரன், சேதனனின் ஞானம் என்பது இந்தச் சரீரத்தின் மூலமாகவே வெளிப்படுவதால், இதனைப் பெரிதும் விரும்புகிறான் என்பதை ஓர் உதாரணம் மூலம் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, மணத்தின் வாசியறிந்து வேர்கூடும் போகிகளானவர்கள், மண்ணையுதறில் மணங்குன்றும் என்று மண்பற்றுக்கழற்றாதே சூடுமாபோலே, பரம போகியான ஸர்வேச்வரன் ஜ்ஞாநியான விவனை விரும்பி யநுபவிக்குமிடத்தில், “ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு:” இத்யாதிப்படியே ஜ்ஞாந கார்யமான விக்ருதிகளுக்கெல்லா மாச்ரயமாய்க் கொண்டு இவனுடைய ஜ்ஞாந பரிமளவெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற விக்ரஹத்தோடே கூட விரும்புமென்றபடி.

விளக்கம் - குருவேர் என்று கூறப்படுகின்ற வேரைத் தலையில் நறுமணம் காரணமாகச் சூடிக்கொள்ள எண்ணுகின்ற இன்பம் அனுபவிக்க எண்ணுபவர்கள், அதில் உள்ள மண்ணைத் தட்டி உதறிவிட்டால், அதன் நறுமணம் குறைந்துவிடும் என்று கருதி, அந்த மண்ணுடனேயே தங்கள் தலையில் சூடிக்கொள்வார்கள். இதே போன்று இன்பத்தை அனுபவிப்பவர்களில் மிகவும் உயர்ந்தவனாகிய ஸர்வேச்வரன் செய்வது என்னவென்றால் “ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு:” - ஸர்வேச்வரனின் குணங்களை எண்ணிய மாத்திரத்தில் கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணிர் பெருகும்படியும், மயிர்க்கூச்சல் எடுக்கும்படியும் உள்ளவன் என்பதற்கு ஏற்ப, ஞானத்தின் வெளிப்பாடு காரணமாக அத்தகைய ஞானவேறுபாடுகளை வெளிப்படுத்தவல்ல இடமாக உள்ள ஞானியின் சரீரத்தை விரும்புகிறான்.

169. பரமார்த்தனான விவனுடைய சரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது கேவல பகவதிச்சையிறே.

அவதாரிகை - இன்னம் முகாந்தரத்தாலே இவன் தேஹத்திலவன் விருப்பத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (பரமார்த்தன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - வேறு ஒரு காரணம் என்பதாலும் சேதனனின் சரீரத்தின் மீது ஸர்வேச்வரனுக்கு உள்ள ஆசையைக் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரமார்த்தனாகிறான்) - “இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை”, “எந்நாள் யானுன்னை யினி வந்து கூடுவன்”, “எங்கினித் தலைப்பெய்வன்”, “நாளே லறியேன்”, “தரியே னினி”, “கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ” என்று ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும், பகவதநுபவத்தில் பெருவிடாயாலும் இருக்குமேலில்லை என்னும்படி யார்த்தி விளைந்தவன்; ஏவம் பூதனானவனுடைய சரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது ப்ராரப்த கர்மமென்ன வொண்ணாதிறே, “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றத்தோடு விரோதிகையாலே; “ஆர்த்தாநா மாசுபலதா ஸக்ருதேவ க்ருதா ஹ்யஸௌ, த்ருப்தாநாமபி ஜந்தாநாம் தேஹாந்தர நிவாரினி” என்றிறே ப்ரபத்தி ஸ்வபாவந்தானிருப்பது. ஆகையால், இவனுடைய சரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது, “இன்னமும் சில நாளிவனை யிச்சரீரத்தோடே வைத்துநுபவிக்கவேணும்” என்கிற ஈச்வரோச்சையொழிய வேறொன்றில்லாமையாலே (கேவல பகவதிச்சையிறே) என்கிறார். ப்ராரப்த

கர்மமடியாக விருக்கிற த்ருப்த விஷயத்திலும் பகவதிச்சை யுண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார் கேவல சப்தத்தாலே.

விளக்கம் - ஆர்த்தன் என்றால் இப்போதுள்ள சரீரத்தின் மீது வெறுப்பு அடைபவன், பரமார்த்தன் என்றால் இவ்விதம் உள்ளவர்களில் மிகவும் சிறந்தவன் ஆவான். இப்படிப்பட்டவன் யார் என்றால், கீழே உள்ள வரிகளில் உள்ளது போன்று இருப்பவன்:

- திருவிருத்தம்(1) - இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை
- திருவாய்மொழி (3-2-1) - எந்நாள் யானுன்னை யினி வந்து கூடுவன்
- திருவாய்மொழி (3-2-9) - எங்கினித் தலைப்பெய்வன்
- திருவாய்மொழி (9-8-4) - நாளே லறியேன்
- திருவாய்மொழி (5-8-7) - தரியே னினி
- திருவாய்மொழி(6-9-9) - கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ

மேலும் ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கித் தவிப்பதாலும், ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்து அதிக தாகம் எடுத்தவன் தண்ணீருக்காகத் தவிப்பது போன்று உள்ளவனாகவும் ஆவான் (அல்லது இதனை விட வேறு ஏதும் இல்லை என்னும்படியான துன்பத்தில் உள்ளவன்). இவனது இந்தச் சரீர இருப்பிற்குக் (அவனைப் பொறுத்தவரை துன்பத்துடன் கூடிய சரீர இருப்பு) காரணம் பலரும் நினைப்பது போன்று கடந்த பிறவிகளில் செய்த செயல்கள் காரணமாகப் பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட (ப்ராரப்த) கர்மங்கள் அல்ல; ஏன் என்றால், இவ்விதம் கொண்டால் இந்தக் கருத்தானது, கீதை (18-66) - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாவங்களிலிருந்தும் நான் விடுவிப்பேன் - என்பதுடன் முரணாகிறது அல்லவா? மேலும் ப்ரபத்தியின் தன்மை எப்படிப்பட்டது என்றால், ஆர்த்தாநா மாசுபலதா ஸக்ருதேவ க்ருதா ஹ்யஸௌ, த்ருப்தாநாமபி ஜந்தாநாம் தேஹாந்தர நிவாரிணீ - ஒருமுறை செய்யப்பட்ட ப்ரபத்தியானது துன்பம் அடைந்தவர்களுக்கு விரைவான நல்ல பயனை அளிக்கிறது, த்ருப்தப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு வேறு சரீரம் கிட்டாமல் செய்கிறது - என்பதற்கு ஏற்ப அல்லவா உள்ளது? எனவே இவனது சரீரம் இருப்பதன் காரணம் என்னவென்றால், "இன்னும் சில நாட்கள் இவனை இந்தச் சரீரத்துடன் வைத்து நாம் இவனை அனுபவிபோம்", என்பதான ஸர்வேச்வரனின்

ஆசை அல்லாமல் வேறு ஏதும் இல்லை என்கிறார். ப்ரார்ப்த கர்மம் காரணமாக ஏற்படுகின்ற த்ருப்த்ப்ரபந்தன் (இந்த பிறவியின் இறுதியில் மோக்ஷம் அடைபவன்) குறித்தும் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆசை ஏற்படுவதால், அந்த ஆசையை வேறுபடுத்துவதற்காக “கேவல” என்ற பதம் இடப்பட்டது.

170. “திருமாலிருஞ்சோலை மலையே” என்கிறபடியே உகத்தருளின நிலங்க ளெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சரீரைக தேசத்திலே பண்ணும்.

அவதாரிகை - இப்படி தன் விருப்பத்துக்கு விஷயமான விவன் சரீரத்தை அவன் விரும்பும் ப்ரகாரமருளிச் செய்கிறார் மேலே (திருமாலிருஞ்சோலை மலை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகத் தனது விருப்பத்திற்கு இலக்காக உள்ள சேதநனின் சரீரத்தை ஸர்வேச்வரன் எவ்விதம் விரும்புகிறான் என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தெற்குத் திருமலையும் திருப்பாற்கடலையும் என் உத்தமாங்கத்தையுமொக்க விரும்பா நின்றான், ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் வடக்குத் திருமலையையும் என்னுடைய சரீரத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான் என்றாரிநே ஆழ்வார். இப்படி யோரோ ரவயவங்களிலே இரண்டிரண்டு திருப்பதியில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணினானென்றவிது, எல்லாத் திருப்பதிகளிலும் பண்ணின விருப்பத்தை ஓரோரவயவங்களிலே பண்ணிநின்றா னென்னுமதுக்குபலக்ஷணம். ஆகையாலே, அப்பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே, தனக்கபிமதமான திவ்ய தேசங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை ஜ்ஞாநியான விவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (10-7-8) - திருமாலிருஞ்சோலை மலையே - என்னும் பாசுரம் காண்க. அதில் ஆழ்வார் கூறுவது - திருமாலிருஞ்சோலை, திருப்பாற்கடல் மற்றும் எனது தலை ஆகிய மூன்றையும் ஒரே போன்று விரும்பி நின்றான்; ஸ்ரீவைகுண்டம், திருவேங்கடம் மற்றும் எனது சரீரம் ஆகிய மூன்றையும் ஒரே போன்று விரும்பி நின்றான் - என்பது ஆகும். இவ்விதம் தனது ஒவ்வொரு அவயவம் குறித்தும் இரண்டு திவ்யதேசங்களில் கொள்கின்ற விருப்பத்தைக்

கொண்டான் என்று கூறுகிறார். இதன் மூலம் அனைத்து திவ்யதேசங்களிலும் கொண்ட விருப்பத்தைத் தனது ஒவ்வொரு அவயவத்தில் வைத்தான் என்கிறார். அதாவது அந்தப் பாசுரத்தில் கூறப்பட்டபடி தமக்கு விருப்பமான பல திவ்யதேசங்களில் கொள்ளும் விருப்பத்தை ஞானியின் சரீரத்தின் மீது கொள்கிறான் என்கிறார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 65)

1-4-10 உடலாழிப் பிறப்புவி டுயிர் முதலா முற்றுமாய்

கடலாழி நீர்தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும்

அடலாழி யம்மாணைக் கண்டக்கா லிதுசொல்லி

விடலாழி மடநெஞ்சே வினையோ மென்றாமளவே.

பொருள் - ஆழமாகவும், எனக்கு பவ்யமாகவும் உள்ள எனது நெஞ்சமே! இந்தச் சரீரத்திலே வட்டம் போன்று மாறிமாறிப் பிறக்கின்ற இந்த ஸம்ஸார ஸ்தலம், மோகஷம், இவைகளை அனுபவிக்கின்ற ஆத்மா ஆகியவற்றுக்குத் தலைவன்; அனைத்தும் தன் கட்டுப்பாட்டில் இயங்கும்படி உள்ளவன்; அனைத்தையும் உண்டாக்கி, அவற்றைக் காக்கும் பொருட்டு ஆழமான நீரைக் கொண்ட திருப்பாற்கடலை உண்டாக்கி, அதற்குள் கண்வளர்ந்தபடி உள்ளவன்; தனது அடியார்களின் விரோதிகள் விஷயத்தில் சக்கராயுதம் கொண்டவன் - இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனை நீ காணும்போது, வளர்ந்தபடி உள்ள எனது துயரத்தை அவனிடம் உரைத்து, பிரிவுக்குக் காரணமான பாவங்கள் நிரம்பிய நான் அவனுடன் இணையும்வரை அவனை விடாமல் இருப்பாயாக.

அவதாரிகை - “அல்லாதாற்றையெல்லாம் விட்டு, நெஞ்சைத் தூது விடுகிறாள்” என்பாரும் உண்டு. அப்போது, விடல் என்றது - அவனை விடாதேகொள் என்கை. அன்றிக்கே, கீழ்ப்பாட்டில் “வைக்கவே வகுக்கின்று” என்று கைங்கர்யம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, தாய்முலையை நினைத்த கன்றுபோலே திருவுள்ளம் பதறி

சரீரத்தை விட்டுப்போகப் புக்கது; நம் கார்யம் ஓர் அறுதி பிறக்குமளவும் நீ என்னை விடாதே கொள் என்னுதல்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழி முழுவதும் தூதுச்செய்திகள் உள்ளதாக இருப்பதால் பறவைகளைக் குறித்து உரைப்பதாக உள்ளது. ஆயினும் மனதைக் குறித்து உரைப்பதாக இந்தப் பாசரம் மட்டும் உள்ளதை இரண்டு விதமாகக் கூறுகிறார். இதனையே “அல்லாத” என்றும், “அன்றிக்கே” என்றும் தொடங்கும் வாக்கியங்கள் (மேலே உள்ள அவதாரிகையின் மூலம் காண்க) உணர்த்துகின்றன. அவனுக்கு ஏற்காதவற்றையும், அவனை அடையத் தடையாக உள்ளவற்றையும் கைவிட்டு, அவனிடம் தனது நெஞ்சத்தைத் தூது விடுகிறாள் என்று சிலர் உரைப்பர். இவ்விதம் கொண்டால் “விடல்” என்று பாசரத்தில் உள்ள பதத்திற்கு “அவனை விடாமல் பிடித்துக்கொள்” என்று பொருள். அல்லது மற்றோரு பொருளும் உரைக்கலாம். கடந்த பாசரத்தில் “வைக்கவே வகுக்கின்று” என்று கைங்கர்யம் குறித்துக் கூறப்பட்டவுடன், பசித்தவுடன் தாயின் ஸ்தனங்களை எண்ணும் குழந்தையைப் போன்று, தனது திருவுள்ளமானது பதற்றம் அடைந்து, சரீரத்தை விட்டு அகன்று, அவனை அடையத் துடித்தபடி நின்றது. ஆகையால் இவள் தனது நெஞ்சத்திடம், “நமது செயல்கள் ஒரு உறுதியான நிலைக்கு வரும்வரை நீ என்னையும் விடாமல் இரு, அவனையும் விடாமல் இரு”, என்கிறாள்

வ்யாக்யானம் - (உடலாழிப் பிறப்பு) உயிரினுடைய உடலாழிப்பிறப்பு. ஆத்மாவினுடைய ஸஹஜமான பிறப்பு. வீடு முதலா முற்றுமாகைக்காக - மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்களைப் பெறுகைக்காக. சரீரத்தினுடைய வட்டமான பிறப்பு. அன்றிக்கே, ஆழியென்று கடலாய், அத்தால் காம்பீர்யமாய், அஸங்க்யேயமான ஜந்மமென்னுதல். வீடு - மோக்ஷம். ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் மோக்ஷமாகையாலே சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (உடலாழிப் பிறப்பு) - ஆத்மாவினுடைய சரீரத்தின் சுழற்சியான பிறவிகள். மோக்ஷம் உள்ளிட்ட புருஷார்த்தங்களைப் பெறுவதற்காக. அல்லது ஆழி என்பதைக் கடல் என்று பொருள் கொள்ளலாம். இவ்விதம் கொண்டால் “எல்லையற்ற பிறவிகள்” என்று கொள்க. வீடு என்றால் மோக்ஷம். ஏன் மோக்ஷத்தை மட்டும் முதலில் உரைக்க வேண்டும் என்றால், படைப்பின் பயனே மோக்ஷம் அடைவது என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (வீடுயிர்) ஜந்மங்கள்தோறும் உண்டான சரீரஸ்தமான ஆத்மாக்கள். உயிர் தொடக்கமாக மற்றுமுண்டான கார்யஜாதத்தை உண்டாக்குகைக்காக. (ஆய்) "பஹு ஸ்யாம்" என்கிறபடியே, தன் விகாஸமே ஆகையாலே. (கடலாழி நீர் தோற்றி) ஆழி நீர் - ஆழிய நீர். "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" என்கிறபடியே மிக்க ஜலத்தையுடைத்தான ஏகார்ணவத்தையுண்டாக்கி, இவ்வருகுண்டான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்காக அங்கே வந்து கண்வளர்ந்தருளும். (அடலாழி அம்மாணை) - ஸ்ருஜ்ய பதார்த்தங்களுக்கு விரோதிகளாயிருப்பாரை அழியச் செய்கைக்காக ஆசிலே வைத்த கையும் தானுமாயாயிற்றுக் கண்வளர்ந்தருளுவது. (கண்டக்கால்) என்னிலும் உனக்கன்றோ பேறு முற்பட்டிருக்கிறது. "சந்த்ரே த்ருஷ்டி ஸமாகம:" போலே கண்டாரைக் காணுமித்தனையிறே தனக்கு. (இது சொல்லி) "வைக்கவே வகுக்கின்று" என்கிற வார்த்தையைச் சொல்லி என்னுதல்; ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் - "விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதம்" என்கிறபடியே, தேவர் திருவடிகளிலே ஸர்வ கைங்கர்யங்களையும் பண்ணுகையன்றோ என்கை. "விடல்" என்கிற பதம் - மேலே அந்வயிக்கிறது. (ஆழி மடநெஞ்சே) அளவுடையையாய், பவ்யமான நெஞ்சே என்னுதல்; சுழன்று வருகிற பேதை நெஞ்சே என்னுதல். (வினையோம் ஒன்றாமளவும் விடல்) ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் அங்கே அவரைக்கிட்டி அடிமை செய்கையாயிருக்க, பிரிகைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணின நாம் அவரோடே சேருமளவும் நீ அவரை விடாதேயொழியவேணும்.

விளக்கம் - அல்லது, (வீடுயிர்) - பிறவிகள் என்று பல உண்டாகின்ற சரீரத்தை இருப்பிடமாக உடைய ஆத்மாக்கள். உயிர்கள் தொடங்கி மேலும் பலவாக உள்ள தேவர்கள் உள்ளிட்ட ஜீவர்களை உண்டாக்கும்விதமாக, தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (6-91) - பஹு ஸ்யாம் - நான் பலவாகக் கடவேன் - என்று அந்த ப்ரஹ்மம் ஸங்கல்ப்பித்தது. (கடலாழி நீர் தோற்றி) - மிகுதியாக நீரைக் கொண்டதான திருப்பாற்கடலை உண்டாக்கி. மநுஸ்ம்ருதி (1-8) - அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ - தண்ணீரையே முதலில் படைத்தான் - என்று கூறியது காண்க. இப்படியாகத் தன்னால் படைக்கப்பட்ட அனைத்திற்காகவும், திருப்பாற்கடலை உண்டாக்கி, அந்தத் திருப்பாற்கடலில் வந்து கண்வளர்கிறான். (அடலாழி அம்மாணை) - தன்னால் படைக்கப்பட்ட உயிர்களுக்கு விரோதிகளாக உள்ள அனைத்தையும்

அழிக்கும் பொருட்டு ஆயுதத்தின் கைப்பிடியிலே எப்போதும் ஒரு திருக்கரத்தை வைத்தபடி கண்வளர்கிறான். (கண்டக்கால்) - என்னைக் காட்டிலும் எனது நெஞ்சமான உனக்கு அல்லவோ அவனை முதலில் காணக்கூடிய வாய்ப்பு உள்ளது? இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - சந்த்ரே த்ருஷ்டி ஸமாகம்: - சீதையால் காணப்பட்ட சந்த்ரன் - என்று சீதையால் காணப்பட்ட நிலவு என்பதால் அதனைக் கண்டு மகிழ்வது போன்று, அவனைக் கண்டவர்களைத் தான் கண்டாலே போதுமானதாக உள்ளது. (இது சொல்லி) - இப்படி அவனைக் காணும்போது அவனுக்காகவே இந்த அவயவங்கள் உள்ளன போன்றதான சொற்களை அவனிடம் உரைத்து. ஸ்ருஷ்டிக்குப் பயன் என்ன என்பதை விஷ்ணுதத்வம் - விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதம் - அவனுக்காகக் கைங்கர்யங்களைச் செய்வதற்காகவே இந்த விசித்ரமான உடலும் அவயவங்களும் உள்ளன - என்று கூறுகிறது. ஆக அவனது திருவடிகளில் நிலைநின்று, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தபடி உள்ளதே படைப்பின் பயன் அல்லவோ? (ஆழி மடநெஞ்சே) - அளவு என்றால் ஞானத்தைக் குறிக்கும். ஆக ஞானம் நிரம்ப உள்ளதாக, எனக்கு வசப்பட்ட நெஞ்சமே! என்னையே சுழல்கின்ற மடநெஞ்சமே! ஒரே நெஞ்சத்தை எப்படி அறிவுள்ளதாகவும், அறிவற்றதாகவும் உரைக்கிறார்? அவனைப் பற்றி நின்று, விடாமல் உள்ளபோது அறிவுள்ள நெஞ்சம் என்றும்; தன்னைப் பற்றி நின்று, விடாமல் இருந்தால் மடநெஞ்சம் என்றும் கொள்க. (வினையோம் ஒன்றாமளவும் விடல்) - ஸ்ருஷ்டியின் பயன் விஷ்ணுதத்வம் கூறியது போன்று, அங்கு சென்றும் அவனிடம் சரண் புகுந்து, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தலே ஆகும். இப்படி உள்ளபோது எனது மிகுதியான பாவங்கள் காரணமாக அவனைப் பிரிந்து நான் நிற்கிறேன். நான் மீண்டும் அவனைச் சென்று சேரும்வரை நீயாவது அவனை விடாமல் பற்றிக் கொள்வாயாக.

1-4-11 அளவியன்ற வேழுலகத் தவர்பெருமான் கண்ணனை

வளவயல் சூழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் வாய்ந்துரைத்த

அளவியன்ற வந்தாதி யாயிரத்து ளிப்பத்தின்

வளவுரையால் பெறலாகும் வானோங்கு பெருவளமே.

பொருள் - எல்லையைக் கடந்ததாக ஏழுவகையாக இருக்கின்ற உலகத்தில் உள்ள அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாக உள்ள க்ருஷ்ணனை, வளமான வயல்களால் சூழப்பட்டதான அழகான ஆழ்வார்திருநகரிக்குத் தலைவராகிய நம்மாழ்வார், தனது ஞானம் மற்றும் ப்ரேமை ஆகியவற்றால் நிரம்பப் பெற்றவராக இந்தத்

திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்தார். சரியான இலக்கண ஈதியில் அமையப் பெற்ற அந்தாதியான ஆயிரம் பாசுரங்களில், ஆழ்வாரின் நாயகி பாவங்களை வெளிப்படுத்துவதான இந்தப் பத்து பாசுரங்களின் இனிமையான சொற்கள் மூலமாக மட்டுமே பரமபதம் சென்று, அங்கு மிகவும் உயர்ந்த கைங்கர்யங்கள் கிட்டப்பெறலாம்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் சப்தமாத்ரத்தை அப்யஸிக்கவே அமையும் திருநாட்டைப் பெறுகைக்கு என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக உள்ள இந்தப் பாசுரத்தில், இந்தத் திருவாய்மொழியில் உள்ள சொற்களைக் கற்பதன் மூலமே பரமபதம் பெறலாம் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அளவியன்ற) “வியந்த” என்கிற இது “வியன்ற” என்று கிடக்கிறது. தவ்வுக்கு றவ்வாய், வியத்தல் - கடத்தலாய், அளவைக் கடந்திருக்கும் என்றபடி. அபரிச்சேத்ய மஹிமனாகை. இத்தால் இத்தசையில் முகங்காட்டுகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதி குணபூர்ணன் என்கை. (ஏழுலகத்தவர் பெருமான்) நாராயணத்வம் விகலமாகாதபடி ஸர்வேச்வரனானான். ஏழுலகத்தவர் என்னவே - தாமும் அதிலே அந்தர்பூதரிநே. (கண்ணனை) இவ்வளவிலே வந்து முகங்காட்டிற்றிலன் என்கிற குற்றந்தீர வந்து முகங்காட்டுகையாலே ஆச்ரித ஸுலபனானான். பத்துடை அடியவரில் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் அநுபவிக்கப்பாரித்து, அது கிடையாமையாலே தூது விட்டாராகையாலே இங்கு முகங்காட்டினான் க்ருஷ்ணன் என்னவுமாம். இத்தால் - அவனுடைய மேன்மையும் ஸௌலப்பயமும் நிலைநின்றது, இவர்க்கு முகங்காட்டின பின்பாயிற்று என்றபடி.

விளக்கம் - (அளவியன்ற) - “வியந்த” என்பதே “வியன்ற” என்னும் மாற்றம் அடைந்தது. “த” என்பதற்கு “ற” என்று வந்தது. “வியத்தல்” என்றால் கடந்து நிற்பது, அதாவது அளவு கடந்து இருத்தல், அளவற்ற மேன்மைகளை கொண்டவன். அளவற்ற மஹிமைகள் கொண்டவன் என்பதால், இந்த நிலையில் தனது முகம் காட்டுவதற்கு ஈடாக உள்ள ஞானம் உள்ளிட்ட பல குணங்களை முழுமையாகக் கொண்டவன். (ஏழுலகத்தவர் பெருமான்) - நாராயணன் என்ற திருநாமத்திற்கு, அனைவருக்கும் எஜமானன் என்றே கருத்து. இப்படி உள்ளபோது இவரை மட்டும் கைக்கொள்ளாமல் இருந்தால், அதாவது ஒருவர் குறைந்தாலும், அனைவருக்கும்

“எஜமானன்” என்பது பொருந்தாது அல்லவோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். ஆக, இவரைக் கைக்கொண்ட பின்னரே தனது பெயருக்கு ஏற்றபடி, நாராயணத்வம் அகன்றுவிடாதபடி, ஸர்வேச்வரன் ஆனான் என்கிறார். ஏழு உலகில் உள்ளவர்களைக் கைக்கொண்டவன் என்று கூறினால் இவரையும் கைக்கொண்டான் என்று எவ்விதம் கூறலாம் என்றால், இவரும் அதில் அடங்கியவர் என்பதால் ஆகும். (கண்ணனை) - கண்ணன் என்பது இருபொருள் கொண்டதாகும். கண்களுக்கு இலக்காக உள்ளவன், பெயர்ச்சொல் என்று இரு பொருள் கொள்க. இந்த இரண்டையும் ஒன்றாக உரைக்கிறார். இங்கு வந்து திருமுகம் காண்பிக்கவில்லை என்னும் குற்றம் தீரும்படி முகம் காண்பிப்பதால் அடியார்களுக்கு எளிதாகக் கிட்டுபவன். ஆனால் “பத்துடை அடியவர்” என்பதில் க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அனுபவிக்க எண்ணினார்; ஆனால் அங்கு அது கிட்டவில்லை, ஆகவே தூது விட்டார்; இதனால் இங்கு க்ருஷ்ணன் திருமுகம் காண்பித்தான் என்றும் கூறலாம். ஆக இவருக்குத் தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்த பின்னரே க்ருஷ்ணனின் மேன்மையும் ஸௌலப்யமும் அவனிடம் நிலையாக நின்றன என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (வளவயல்) “அகாலபலினோ வ்ருக்ஷா:” என்கிறபடியே திருநகரியும் தளிரும் முறியுமாயிற்று. (வாய்ந்துரைத்த) வாய்கை - கிட்டுகை; அதாவது பாவபந்தத்தை உடையராகை; நெஞ்சு பிணிப்புண்டு சொன்னதாயிருக்கை. (அளவியன்றவந்தாதி) அபரிச்சேத்ய வஸ்துவுக்கு வாசகமாகையாலே தானும் அபரிச்சிந்நமாய், ஒருவராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதாய் இருக்கிற ஆயிரத்துள் இப்பத்தினுடைய நன்றான உரையாலே. (வானோங்கு பெருவளம் பெறலாகும்) பால்குடிக்க நோய் தீருமாபோலே, இத்திருவாய்மொழியில் இனிய சொல்லாலே பெறலாம். ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான இத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்குசிதமான நிலைபோய், பரமபதத்திலே போய், ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பெற்று விஸ்த்ருதனாகையாகிற நிரவதிக ஸம்பத்தைப் பெறலாம்.

விளக்கம் - (வளவயல்) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - அகாலபலினோ வ்ருக்ஷா: - அங்கு இருந்த மரங்கள் அனைத்தும் சரியான பருவகாலம் இல்லாதபோதிலும் வலிமையுடன் இருந்தன - என்று கூறுவது போன்று ஆழ்வார்திருநகரியானது எப்போதும் தளிரும் மொட்டும் நிரம்பியே இருந்தது. (வாய்ந்துரைத்த) - வாய்கை என்றால் கிட்டுகை. நெஞ்சம் அவனிடம் கட்டுண்டு இருந்த நிலை. (அளவியன்றவந்தாதி) - எல்லையற்ற பல மேன்மைகள் பொருந்திய வஸ்துவைப்

பற்றி உரைக்கப்படும் சொற்கள் என்பதால், அந்தச் சொற்களும் மேன்மையுடன் கூடியவையே ஆகின்றன. யாராலும் சலித்துத் தள்ளக் கூடியதாக இல்லாதவை. இப்படி உள்ள ஆயிரம் பாசுரங்களில் இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களின் சிறந்த கருத்து காரணமாக, (வானோங்கு பெருவளம் பெறலாகும்) - பால் குடிக்க நோய் விலகுவது போன்று, இந்தத் திருவாய்மொழியின் இனிமையான சொற்கள் மூலமே பெறலாம். எதனை? மற்ற எதுவும் அவசியம் இன்றி, தானே பலனாக உள்ள இந்தத் திருவாய்மொழி மூலமாக, ஸம்ஸாரத்தில் ஞானம் சுருங்கிச் சிக்கித் தவிக்கின்ற தாழ்வான நிலையானது நீங்கி, பரமபதத்தை அடைந்து, தனது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றாப்போல ஞானம் விரிவடைந்து நிற்பது என்ற எல்லையற்ற செல்வத்தை அடையலாம்.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில், ஒரு நாரையைத் தூதுவிட்டாள்; இரண்டாம் பாட்டில் அங்குப் போனால் சொல்லும் பாசுரத்தைச் சில குயில்களுக்குச் சொன்னாள்; மூன்றாம் பாட்டில் "நான் பண்ணின பாபமேயோ மானாததென்று சொல்லுங்கொள்" என்று சில அன்னங்களை இரந்தாள்; நாலாம் பாட்டில், சில மகன்றில்களைப் பார்த்து, "என் தசையை அங்கே சென்று சொல்லவல்லிகளோமாட்டிகளோ?" என்றாள்; அஞ்சாம் பாட்டில், சில குருகுகளைப் பார்த்து, "தன்னுடைய நாராயணத்வம் ஒருவாய்ப்போகாமே நோக்கிக் கொள்ளச் சொல்லுங்கொள்" என்றாள்; ஆறாம் பாட்டில் ஒரு வண்டைக் குறித்து, "தம்முடைய நாராயணத்வத்துக்கு ஒரு ஹாநி வராமே எங்கள் ஸத்தையுங் கிடக்கும்படி இத்தெருவே எழுந்தருளச்சொல்" என்றாள்; ஏழாம் பாட்டில் ஒரு கிளியைக் குறித்து, "இத்தலையில் அபராதத்தையே பார்க்குமத்தனையோ? தம்முடைய அபராத ஸஹத்வத்தையும் ஒருகால் பார்க்கச்சொல்" என்றாள்; எட்டாம் பாட்டில், தான் உறாவினவாறே முன்கையிலிருந்த பூவையும் உறாவ, "நானோ முடியாநின்றேன்; நீ உனக்கு ரக்ஷகரைத் தேடிக்கொள்" என்றாள்; ஒன்பதாம் பாட்டில் ஒரு வாதையைக் குறித்து, "என் தசையை அங்கே சென்று அறிவித்தால், அவன் 'நமக்கு அவள் வேண்டா' என்றானாகில் என்னை வந்து முடிக்க வேணும்" என்று இரந்தாள். பத்தாம் பாட்டில், தன் நெஞ்சைக் குறித்து "நம் கார்யம் ஓரறுதி பிறக்குமளவும் நீ அவனை விடாதே கொள்" என்று போக விட்டாள்; நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் ஒரு நாரையைத் தூதுவிட்டாள். இரண்டாம் பாசுரத்தில் அவனிடம் சென்றால் உரைக்கவேண்டிய சொற்களைச் சில குயில்களிடம் கூறினாள். மூன்றாம் பாசுரத்தில், “தான்” செய்த பாவங்கள் விலகாது என்று அவனிடம் உரைக்குமாறு சில அன்னங்களை வேண்டிக்கொண்டாள். நான்காம் பாசுரத்தில் சில மகன்றில் பறவைகளைப் பார்த்து, “என்னுடைய நிலைமையை அங்கு உரைப்பீர்களா? மாட்டீர்களா?”, என்று வினவினாள். ஐந்தாம் பாசுரத்தில் சில குருகுகளிடம், “தன்னுடைய நாரயணத்வம் என்ற தன்மை வீணாகப் போய்விடாமல் பார்த்துக்கொள்ளும்படி உரையுங்கள்”, என்றாள். ஆறாம் பாசுரத்தில் ஒரு வண்டிடம், “நாரயணன் என்ற பெயருக்கு உள்ள மேன்மைக்கு ஒரு தோஷமும் ஏற்படாமலும், எங்கள் உயிர் தங்கும்படியும் நாங்கள் வசிக்கின்ற இந்த வீதி வழியே எழுந்தருளும்படிக் கூறுங்கள்”, என்றாள். ஏழாம் பாசுரத்தில் ஒரு கிளியிடம், “என்னுடைய தோஷங்களை மட்டும் பார்த்தபடி உள்ளானே! யாருடைய தோஷத்தையும் பார்க்காமல் பொறுத்துக் கொள்கின்ற தன்னுடைய குணத்தைச் சற்றே பார்க்கச் சொல்வாயாக”, என்றாள். எட்டாம் பாசுரத்தில் தான் வாடியது போன்ற தன் முன்னங்கையில் அமர்ந்திருந்த பறவையும் வாட அதனிடம், “நான் அவனது பிரிவாற்றாமை காரணமாக முடியும் நிலையில் உள்ளேன். ஆகவே உன்னைக் காப்பவராக வேறு யாரையாவது தேடிக்கொள்வாயாக”, என்றாள். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் வாடைக்காற்றிடம், “என்னுடைய நிலையை நீ அவனிடம் கூறு. அப்போது அவன் உன்னிடம் ‘அவளது உதவியும் அவளும் நமக்கு வேண்டாம்’ என்று கூறினான் என்றால், மீண்டும் என்னிடம் வந்து என்னை முடிப்பாயாக”, என்றாள். பத்தாம் பாசுரத்தில் தனது நெஞ்சத்திடம், “நாம் அவனை அடைவதான செயலானது உறுதியுடன் நடைபெறும் காலம்வரை நீ அவனை விடாமல் பற்றிக்கொள்”, என்றாள். இறுதியாக இந்தப் பாசுரம் மூலம், இந்தத் திருவாய்மொழியைப் பொருளுடன் உணர்ந்து கற்க வல்லவர்க்கு உண்டாகக்கூடிய பலன்கள் கூறி நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில், ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞாந வைபவத்தை அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம்பாட்டில் மதுரபாஷியாயிருக்கும் என்றார்; மூன்றாம் பாட்டில் ஸாராஸார விவேகஜ்ஞானென்றார்; நாலாம் பாட்டில், விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்தார்; அஞ்சாம் பாட்டில் நினைத்தது கிட்டுமளவும் சலியாத சுத்தஸ்வபாவன் என்றார்; ஆறாம் பாட்டில் பகவதேகபோகனாயிருக்கும், ரூபவானுமாய் க்ருபாவானுமாய் கம்பீர ஸ்வபாவனுமாய் இருக்கும் என்றார்; மதுகரமிறே; ஏழாம் பாட்டில் தான் ஸர்வஜ்ஞனாகிலும் ஆசார்யர்கள் பக்கல் கேட்ட

வார்த்தையல்லது அருளிச்செய்யான் என்று, அவனுடைய ஆப்தியை அநுஸந்தித்தார்; எட்டாம் பாட்டில், ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையே இவனுக்கு ஆத்மயாத்ரை என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில் ஆசார்ய ஸம்பந்த மாத்ரமே ஸத்தாதாரகம், இதர ஸ்பர்சம் ஸத்தாபாதகம் என்றார். பத்தாம் பாட்டில், ஆக இப்படி ஜ்ஞாநவானுமாய், மதுரபாஷியாய், ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞானுமாய், தர்சநீயனுமாய், சுத்தஸ்வபாவனுமாய், க்ருபாகாம்பீர்யங்களையும் உடையனாய், சிரோபாஸிதஸத் வருத்தஸேவ்யனுமாய், லோக பரிக்ரஹம் உடையனுமாய், ஸச்சிஷ்யனாகையாலே ஏவம்பூதனான ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையே தனக்கு ஆத்மயாத்ரையாய், இதரஸ்பர்சமும் தனக்கு பாதகமாய், இப்படி ஸதாசார்ய ஸேவை பண்ணுகையாலே பகவத் கைங்கர்யத்திலே ப்ரவணமாய், “நின்னிடையேனல்லேன் என்று நீங்கி - ஓர் கோலநீல நன்னெடுங்குன்றம் வருவதொப்பான நாண்மலர்ப் பாதமடைந்தது தம் திருவுள்ளம்” என்று தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் ஆசார்யனுடைய ஞானத்தின் மேன்மையை உரைக்கிறார். ஆசார்யஹ்ருதயம் (150) - சேர்ப்பாரைப் பசுஷிகளாக்கி, ஜ்ஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று - என்று கூறுவது போன்று சிறகுகளை ஞானம் மற்றும் அநுஷ்டானம் என்று உரைத்தார். இரண்டாம் பாசுரத்தில், இனிமையாகப் பேசுபவன் என்றார். மூன்றாம் பாசுரத்தில் ஸாரம் எது, ஸாரம் அற்றது எது என்று பகுத்து அறியவல்லவன் என்றார். நான்காம் பாசுரத்தில் அழகான திருமேனியின் வடிவழகை உரைத்தார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில் “எண்ணியது கிட்டும்வரை சற்றும்தளராத தூயமனம் கொண்டவனாக இருப்பான்” என்றார். ஆறாம் பாசுரத்தில் பகவானை மட்டுமே அனுபவித்தபடி உள்ள தன்மையை உரைத்தார்; இதன் காரணமாக அழகாகவும், கருணை உள்ளவனாகவும், கம்பீர ஸ்வபாவம் கொண்டவனாகவும் இருப்பான் என்றார். ஏழாம் பாசுரத்தில், தான் அனைத்தும் அறிந்தவன் என்றபோதிலும் ஆசார்யர்களிடம் கேட்ட கருத்துக்கள் அல்லாமல் வேறு எதனையும் உரைக்கமாட்டான் என்றார். எட்டாம் பாசுரத்தில் ஆசார்யனின் தேஹயாத்ரை என்பதையே தனது ஆத்மயாத்ரையாகக் கொள்வான் என்றார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் இவனுடைய இருப்பு என்பதற்கு ஆசார்யனின் தொடர்பே அவசியம், மற்ற அனைவரின் ஸம்பந்தமும் பாதகம் என்று அருளிச்செய்தார். பத்தாவது பாசுரத்தில் இவ்விதமாக ஞானம் உள்ளவனும், இனிமையாகப் பேசுபவனும், ஸாரம் ஸாரம் அற்றது ஆகியவற்றைப் பகுத்து அறியவல்லவனும்,

காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ளவனும், தூய்மையான ஸ்வபாவம் கொண்டவனும், கருணை மற்றும் பெருமிதம் உள்ளவனும், எல்லையற்ற காலமாக ஆராதனை செய்து வரக்கூடிய பெரியவர்களால் வணங்கப்படுபவர்களால் வணக்கப்படுபவனும், உயர்ந்த குணம் கொண்ட சிஷ்யன் என்பதால் இப்படிப்பட்ட ஆசார்யனின் தேஹயாத்ரை என்பதே தனது ஆத்மயாத்ரை என்று கொண்டவனும், மற்றவர்களின் உறவுமுறை என்பது தனக்குப் பாதமாக உள்ளதாக எண்ணுபவனும், உண்மையை உள்ளபடி அறிந்த ஆசார்யனின் தொண்டு காரணமாகப் பகவத் கைங்கர்யத்தில் எப்போது ஈடுபட்டவனும் ஆகிய தன்னுடைய திருவுள்ளமானது திருவாய்மொழி (8-2-10) - நின்னிடையேனல்லேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, "நான் இனி உனக்கு அல்லேன்" என்று என்னை விட்டு விலகி, "சக்ரத்தாழ்வாரையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் என்ற சங்கையும் தனது திருக்கரத்தில் ஏந்தியவனும், பரந்த சுடர்களை உடைய சூரியனுடன் பால் போன்று வெண்மையான சந்த்ரனைத் தனது கொடிமுடிகளில் கொண்டவனும், ஈடு சொல்ல இரண்டாவது என்று கூற முடியாதபடி உள்ளவனும், காண்பவர்கள் களைப்பை நீக்குபவனும், நீலநிறம் உடையவனும், அடியார்களுக்கு வந்து தோற்றம் அளிப்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனின் பொருந்திய தாமரை போன்ற திருவடிகளை அடைந்தது", என்றார்.

முதற்பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 28)

25. எங்கோல்வளை முதலாக் கண்ணன் மண்ணும் விண்ணுமளிக்கும்

செங்கோல்வளைவு விளைவிக்குமால், திறல்சேரமரர்
தங்கோனுடையதங்கோனும்பரெல்லாயவர்க்குந்தங்கோன்
நங்கோனுகக்குந்துழாய், என் செய்யாதினி நானிலத்தே.

பொருள் - மனிதர்களைக் காட்டிலும் வலிமை மிகுந்த தேவர்களின் தலைவனாகிய நான்முகனுக்குத் தலைவனாக உள்ளவன்; பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகள் அனைவரின் தலைவனாக உள்ளவன்; நம் போன்ற அனைவருக்கும் தலைவனாக உள்ளவன் - இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் மிகவும் விருப்பத்துடன் சூடிக்கொள்கின்ற திருத்துழாய் மாலை செய்வது என்ன தெரியுமா? க்ருஷ்ணனுக்கு உரிமையான இந்த மண்ணுலகையும் விண்ணுலகையும் எப்போதும் காத்தப்படி உள்ள ஸர்வேச்வரனின் ஆணைக்கு, அழகான வளையல் அணிந்த எனது பெண்ணின் பொருட்டு, தனது வணக்கத்தை அளிக்காமல் நிற்கிறது. இப்படிப்பட்ட இந்தத் திருத்துழாய் மாலை இனி நான்கு வகையாக உள்ள இந்த உலகத்தில் வேறு என்ன தீமை செய்யப்போகிறதோ?

அவதாரிகை - “பகவத் ஸமாச்ரயணம் பண்ணினாரிலிப்பாடுபட்டாருண்டோ” என்கிறாள். “ஆரே துயருழந்தார் துன்புற்றார்” இத்யாதி.

விளக்கம் - பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டு, அவனை மட்டுமே அண்டியபடி உள்ளவர்களில் இத்தனை துன்பம் அடைந்தவர்கள் வேறு யாரேனும் உள்ளார்களோ என்று வியக்கிறாள். மூன்றாம் திருவந்தாதி (27) - ஆரே துயருழந்தார் துன்புற்றார் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (எங்கோல்வளை முதலா) என்னுடையவளை நிமித்தமாக. (கண்ணனித்யாதி) ஸர்வேச்வரனுடைய மண்ணையும் விண்ணையும் ரக்ஷியா நின்ற வாஜ்ஞையை பக்நமாக்கா நின்றது. (நங்கோனுகக்குந் துழாய்); ஸம்ஸாரத்தின் அபலையான விவளைப் பெற்றால், (என் செய்யாது)? ஸர்வேச்வரன்தானே உபயவிபூதியையும் ரக்ஷிக்கக்கடவ ஆஜ்ஞையை பக்கநமாக்கா நின்றான்; என்னுடையவளை நிமித்தமாக இவனேயழிக்கத் தொடங்கினால் வேறு ரக்ஷிப்பாராரென்றுமாம். (திறல் சேரித்யாதி) மிடுக்கையுடைய இந்த்ராதி தேவதைகளுக்கு நாதனான ப்ரஹ்மாவுக்கும், நாதனானவன். (உம்பரித்யாதி) மேலாத்தேவர்களான அயர்வறுமமரர்களதிபதி. இத்தால் உபயவிபூதி நாதனென்றபடி. (நங்கோன்) உபயவிபூதிக்கு நாதனானாற்போலேயன்று கிடர் எனக்கு நாதனாயிற்று. (உகக்குந்துழாய்) "தோளிணை மேலும் நன்மார்பின் மேலும்" இத்யாதி.

ஸ்வாபதேசம் - ஆழ்வாருடைய தசையைக் கண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸர்வேச்வரனுடைய ரக்ஷகத்தையும் அதிசங்கை பண்ணவேண்டியிருக்கிறபடி சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (எங்கோல்வளை முதலா) - இந்தப் பாசரம் நாயகி கூறுவது என்றும், தோழி கூறுவது என்றும், நாயகியின் தாயார் உரைப்பது என்றும் பலவிதமாக உரைப்பர். "என்னுடைய வளை நிமித்தமாக" என்று உள்ளதால் இதனை நாயகியின் வார்த்தை என்பர். வ்யாக்யானத்தில் அடுத்த சில வரிகளில் வர உள்ள "ஸம்ஸாரத்திலே அபலையான இவளைப் பெற்றால்" என்று கூறுவதைக் காணும்போது, இது தோழியின் வார்த்தை போன்று உள்ளது என்பர். கடந்த பாசரம் தாயின் வார்த்தையாக உள்ளதால், அதன் தொடர்ச்சியாக இந்தப் பாசரமும் தாயாரின் வார்த்தை என்றும் பணிப்பர். நாயகியின் வார்த்தையாகக் கொண்டால், "எனது ஜீவனை அழித்தா இவன் தனது சுதந்திரத் தன்மையை வெளிப்படுத்த எண்ணுவது?", என்று கேட்பதாக உள்ளது. தாயாரின் சொற்களாக இருந்தால்,

“எனது மகளைக் கொள்வதற்காக”, என்று கொள்க. (கண்ணன்) - ஸர்வேச்வரனுக்குச் சொந்தமான இந்த மண்ணுலகையும் விண்ணுலகையும் அவனது செங்கோலே ஒழுங்காக வழி நடத்திச் சென்று, காப்பாற்றியபடி உள்ளது. இப்படிப்பட்ட செங்கோலின் ஆணைக்கு இந்தத் திருத்துழாய் கேடு ஏற்படுத்துகிறது. எது இப்படிக் கேடு உண்டாக்குகிறது என்றால், (நங்கோலுக்குந் துழாய்) - நமது நாயகனான ஸர்வேச்வரன் மிகவும் விரும்புகின்ற திருத்துழாய் இவ்விதம் செய்கிறது. (என்செய்யாது) - இரண்டு விபூதிகளையும் காப்பதற்காகவே ஸர்வேச்வரன் உள்ளான், தானாகவே வலிய வந்து காப்பாற்றுவதற்குப் பதிலாக அவனே தனது ஆணைகளை மீறி நிற்கிறான். எனது மகளை அடையும் பொருட்டு தானே அவளைப் பிரிவாற்றாமையில் ஆழ்த்தி அழிக்கத் தொடங்குகிறான். இப்படி அவனே செய்தால், காப்பதற்கு வேறு யார் உள்ளனர்? (திறல் சேரித்யாதி) - மிடுக்குடன் கூடிய இந்திரன் உள்ளிட்ட அனைத்து தேவர்களுக்கும் தலைவனாகிய நான்முகனுக்கும் தலைவன். (உம்பரித்யாதி) - உயர்ந்த தேவர்களான ” ” அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி”. இதன் மூலம் இரண்டு விபூதிகளுக்கும் இவனே தலைவன் என்றாகிறது. (நங்கோன்) - உபயவிபூதிக்கு மட்டும் இவன் தலைவன் அல்ல, அவற்றின் தலைவன் என்பது போன்று எனக்கும் தலைவனாக உள்ளான். (உகக்குந்துழாய்) - திருவாய்மொழி - (1-9-7) - தோளிணை மேலும் நன்மார்பின் மேலும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனும் விரும்பும்படியாக உள்ள ராஜகுலத்தைச் சேர்ந்ததான திருத்துழாய்.

26. நானிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீரறமென்று கோதுகொண்ட

**வேனிலஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ்பாலை, கடந்த பொன்னே
கானிலந்தோய்ந்து விண்ணோர் தொழுங் கண்ணன் வெஃகாவுதம்
பூந்தேனலஞ்சோலை யப்பாலது, எப்பாலைக்குஞ் சேமத்ததே.**

பொருள் - பொன் போன்ற நிறம் கொண்டவளே! மிகுந்த வெப்பத்துடன் கூடிய கதிர்களைக் கொண்டவனும், அழகானவனும், அந்த வெப்பத்தையே தனது செல்வமாகக் கொண்டவனும் ஆகிய சூரியன் செய்தது என்னைவென்றால் - நான்குவிதமான நிலங்கலைக் கொண்டதான இந்தப் பூமி முழுவதையும் தனது கதிர்கள் மூலம் உட்கொண்டு, பூமியின் ஸாரமாக உள்ள நீர் முழுவதையும் வறண்டு போகும்படியாக உறிஞ்சினான். பின்னர் வெளியே துப்பிய நிலமாக உள்ள பாலை நிலத்தை நீ இப்போது கடந்துவிட்டாய். தேவர்கள் தங்களது

கால்கள் தரையில் படும்படியாக நின்று வணங்கக்கூடியதும், க்ருஷ்ணன் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்தலமாகவும் உள்ள திருவெஃகா என்ற திவ்யதேசம் அடுத்து உள்ளது. அழகிய மலர்கள் மற்றும் தேன் நிறைந்த சோலையானது அங்கு உள்ளது. அந்த இடம் எத்தகைய துன்பங்களுக்கும் இன்பம் அளிப்பதாகவே இருக்கும்.

அவதாரிகை - புணர்ந்துடன் போக்கு. புணர்ந்துடன் போகிறாளொரு தலைமகளை “பாலைநிலத்தைக் கடந்து குளிர்ந்த நிலத்தே புகுந்தோங்காண்” என்றாச்வஸிப்பிக்கிறான்.

விளக்கம் - இந்தப் பாசுரம் “புணர்ந்துடன் போக்கு” அல்லது “நகர்காட்டல்” என்னும் துறையாகும் (தலைவன் தனது இடத்திற்குத் தலைவியை நடத்தியபடி அழைத்துச் செல்லும்போது, நீண்டதூரம் காரணமாகத் தலைவி சோர்வடையக்கூடும். இந்த நிலையில் தலைவன் அவளிடம், “நமது இருப்பிடம் இதோ மிகவும் அருகில் உள்ளது” என்று அவளைத் தேற்றியபடி அழைத்துச் செல்லும் பாங்கு கூறப்படுகிறது). தன்னுடன் வருகின்ற தலைவியிடம் தலைவன், “வறண்ட நிலத்தைத் தாண்டியவுடன் குளிர்ச்சி பொருந்திய ஓர் இடத்தை நாம் சென்றடைவோம்”, என்று சமாதானம் கூறுகிறான்.

வ்யாக்யானம் - (நானிலம் வாய்க்கொண்டு) ஆதித்யனானவன் நாலு வகைப்பட்ட நிலத்தையும் வாயிலே கொண்டு. தமிழர் ஐந்தென்று சொல்லுவர்கள். ஆழ்வார்க்குமதுவேமதம். (நன்னீரித்யாதி) இதினுடைய ஸத்தையான நீரறும்படி மென்று கோதாக்கி அக்கோதை வாயிலே கொண்ட ஆதித்யனானவன் தன்னுஷ்ண கிரணத்தாலே சுவைத்து ஆச்ரயம் பொறாமையுமிழ்ந்தது பாலையாயிற்று. (கடந்த) ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்த என்றபடி. (பொன்னே) ஸம்போதநம். உன்னோடு போருகிறவெனக்கு “பாலை நிலம்” என்றறியவேணுமோ? வென்கிறான். அஞ்சாதிருக்கைக்கும் அஸ்த்தானே பயசங்கை பண்ணுகைக்கும் “பொன்னே” என்கிறது. உண்டென்ன உயிர் நிற்கும்படியும், அபஹரணத்தைக் குறித்தஞ்சியிருக்கையும். (கால்நிலமித்யாதி) தேவர்கள் ஹவிஸ்ஸுக் கொள்ளுமிடத்தில் ஸம்ஸார வெக்காயந்தட்டாமே ஒரு யோஜனைக்கவ்வருகே நின்று பின்னையுமிது பொறுக்கமாட்டாமை அவ்வருகே போய்ச்சர்த்தி பண்ணுவர்கள். இப்படியே அங்குற்றைங்குப் பரமபதம்; அங்ஙனிருக்கிற நித்யஸூரிகளானவர்கள் பூமியிலே இழிந்து திருவெஃகாவிலே தங்களுடைய

அபிமத விஷயங்கிடக்கையாலே ப்ரதசஷிண நமஸ்காரதிகளைப் பண்ணாநிற்பர்கள். (கண்ணன்) ஸர்வேச்வரன். ஸ்நேஹமுள்ளவிடத்தில்குற்றந்தோற்றாதிறே. (வெஃகாவுது) இப்படிப்பட்ட திருவெஃகா என்று காட்டாநின்றான் “உது” என்று; அதாரவிப்ரக்ருஷ்டம், “ஏஷாஸாத்ருச்யதே” இத்யாதி. அவ்வருகு தோற்றுகிற தென்னென்ப தென்ன (அப்பூந்தேனலஞ்சோலையப்பாலது) அழகிய பூவையுந் தேனையுமுடையவழகிய சோலை, அது ஸந்நிவேசம். (எப்பாலைக்கும் சேமத்ததே) எல்லாவவஸ்ததைக்குஞ்சேமமுடைத்து.

ஸ்வாபதேசம் - இத்தால்; ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தையும், பகவத்விஷயம் ப்ராப்யமென்னுமிடத்தையுமறிந்த இவர்க்கு ப்ராப்தி தசை தாழ்ந்தபடியாலே வந்த ஆற்றாமையைக் கண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் “ஸம்ஸாரஞ்சென்றற்றதாகில், உகந்தருளின தேசங்களிங்கேயாகில், ப்ராப்திக்குள்ளே யன்றோ நீர்நிற்கிறது” என்றாற்ற வேண்டும்படியிருக்கிறது.

விளக்கம் - (நானிலம் வாய்க்கொண்டு) - சூரியன் தனது கதிர்கள் என்ற வாய் மூலம் நான்குவிதமான நிலங்களை உட்கொண்டு. இவையாவன - குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம் மற்றும் நெய்தல் ஆகும். தமிழர்கள் ஐந்து நிலங்கள் என்று உரைப்பர். ஆழ்வாரும் அதனையே ஏற்கிறார். (நன்னீரித்யாதி) - இந்த நான்குவிதமான நிலங்களையும், அவற்றின் ஆதாரமாக உள்ள நீர் அவற்றிலிருந்து பிரியும்படியாக வாயில் மென்று, அவற்றை வெறும் சக்கை ஆக்குகிறான். அந்தச் சக்கையை ஆதித்யன் தனது வெப்பமான கதிர்கள் மூலம் சுவைத்து உமிழ்ந்ததே பாலைநிலம் ஆனது. இங்கு “ஆச்ரயம் பொறாமை” என்பது என்னவென்றால், அந்தப் பாலைநிலத்தின் வெப்பத்தைச் சூரியனாலும் தனது வாயில் வைத்துப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத காரணத்தால் உமிழ்ந்தான் என்பதாகும். (கடந்த) - ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து. அதாவது ஸம்ஸாரம் என்ற பாலைநிலம் தாண்டப்பட்டு. (பொன்னே) - உன்னுடன் வரும்போது எனக்கு இந்தப் பாலைநிலம் என்பது அறியாலாம்படி இல்லை. அவள் அச்சம் அடையாமல் இருப்பதற்கும், அவளுக்கு ஆதரவாகத் தான் உள்ளதை உணர்த்துவதற்கும் “பொன்னே” என்றான். எதனால் அஞ்சி நிற்கிறாள் என்றால், உயிரானது உள்ளது என்று சொல்லும்படி இருந்தாலும், வறட்சி காரணமாக அது அபகரிக்கப்பட்டுவிடுமோ என்று அச்சம் கொண்டாள். (கால்நிலமித்யாதி) - பூமியில் உள்ளவர்கள் யாகம் நடத்தும்போது

அதில் அளிக்கப்படும் அவிர்பாகத்தைப் பெற தேவர்கள் பூமிக்கு வருவார்கள். அப்போது தங்களது கால்கள் இந்தப் பூமியில் படாதபடி, ஸம்ஸாரத்திற்கு அஞ்சியவர்களாக, உயரவே நின்று அவிர்பாகம் பெற்றுச் சென்றுவிடுவர். ஆனால் அப்படிப்பட்ட தேவர்களும், தங்களுடைய கால்கள் பூமியில் பதியும்படி நின்ற இடம் திருவெஃகா என்று காஞ்சியில் உள்ள திவ்யதேசமாகும். (குறிப்பு: ஸர்வேச்வரனை நேரில் காணவேண்டும் என்ற விருப்பம் கொண்ட நான்முகன், சான்றோர்களின் அறிவுரையின் அடிப்படையில் காஞ்சிக்கு வந்து ஒரு யாகம் இயற்றினான். இந்த யாகத்திற்காக வந்தபோது தேவர்கள் தங்கள் கால்கள் தரையில் பதியும்படி நின்றனர். இந்த யாகத்தைத் தடுக்க ஸரஸ்வதியானவள் வேகவதி என்ற நதியின் ரூபமாக வெள்ளமென வந்தாள். அந்த நதியைத் தடுப்பதற்காக ஸர்வேச்வரன் திருவெஃகா என்ற இடத்தில் தானே ஓர் அணையாகச் சயனித்தான். இவனுக்கு யதோக்தகாரி அல்லது சொன்னவண்ணம் செய்த பெருமாள் என்ற திருநாமம். இந்த திவ்யதேசமே இங்கு கூறப்படுகிறது). இப்படியாக இங்கே உள்ள பரமபதம் போன்று எம்பெருமான் இந்த ஸ்தலத்தில் எழுத்திருளியுள்ளான். ஆகவே அங்கு உள்ள நித்யஸூரிகள் இந்தப் பூமிக்கு வந்து, தங்களுக்கு மிகவும் விருப்பமான வஸ்து திருவெஃகாவில் உள்ளதைக் கண்டு மகிழ்ந்து வணங்கியபடி இருப்பார். (கண்ணன்) - ஸர்வேச்வரன். இந்தப் பூமியானது தோஷங்கள் நிறைந்தது என்று நித்யஸூரிகள் அறியார்களோ என்ற கேள்வி எழலாம். ஆனால் ஸர்வேச்வரன் மீது கொண்டுள்ள ப்ரேமை காரணமாக இத்தகைய தோஷங்கள் புலப்படாது. (வெஃகாவுது) - இப்படிப்பட்ட திருவெஃகா. "உது" என்றால் தூரமும் இல்லை, அருகிலும் இல்லை என்று பொருள். இது போன்று தலைவிக்கு நகரத்தைக் காண்பித்த தலைவன் வேறு யாரேனும் உண்டா என்ற கேள்விக்கு இராமாயணத்தில் உள்ள உதாரணம் காட்டுகிறார். இராமன் சீதைக்கு இவ்விதம் அயோத்தியைக் காண்பித்தான் என்கிறார். இராமாயணம் - ஏஷா ஸாத்ருச்யதே அயோத்யா - அதோ, அயோத்தி தென்படுகிறது, பார்த்தாயா - என்றது காண்க. அப்போது நாயகி அங்கிருந்து பார்த்தபோது "ஹிமோபவனம்" என்றும், திருத்தண்கா என்றும், தூப்புல் என்றும் கூறப்படும் விளக்கொளிப்பெருமாள் (தீபப்ரகாசர்) ஸந்நிதியைக் காண்பித்து, "அங்கே தெரிவது என்ன?", என்று கேட்கிறாள். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அப்பூந்தேனலஞ் சோலையப்பாலது) - அழகான மலர்கள், தேனைத் தங்களிடம் தக்க வைத்துள்ள சோலை சூழ்ந்த இடமாகும். ஸந்நிவேசம் என்றால் பல திருப்பதிகளின் சேர்த்தி என்று கருத்து. (எப்பாலைக்கும் சேமத்ததே) - அனைத்துவிதமான பாலை நிலங்கள் மூலம் உண்டாகவல்ல அனைத்துவிதமான

துன்பங்களையும் போக்கி, நமக்கு ஏற்ற பாதுகாப்பை அளிக்கவல்ல இடம் ஆதுவே ஆகும்.

குறிப்பு - இந்த பாசுரம் சரணாகதிப்பாசுரம் என்று சான்றோர்கள் பணிப்பர். ஸம்ஸார வெப்பம் தாங்காமல் ஸர்வேச்வரனை அணுகி இன்பத்துடன் இருத்தல் கூறப்பட்டது. திருவெஃகா பற்றிக் கூறப்பட்டபோதிலும், அதன் அருகில் உள்ள சோலைகள் சூழ்ந்த இடம் என்று காண்பிப்பது, திருத்தண்கா என்று பலர் உரைப்பர். அரும்பத உரைகள் சிலவற்றில் இப்படியே உள்ளது. திருத்தண்காவில் உள்ள விளக்கொளிப்பெருமாள் குறித்து ஸ்வாமி தேசிகன் “சரணாகதி தீபிகா” அருளிச்செய்தது குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கு மேலும் சில உரைகளில் - திருத்தண்காவில் அவதரிக்க உள்ள ஸ்வாமி தேசிகன், உலகினர் உய்யும் விதமாக ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரத்தை விரிவாக எடுத்துரைத்து, அனைவரும் ஸர்வேச்வரனை அண்டும்படிச் செய்ய உள்ளார்; ஆகவே நாமும் அங்கு செல்வோம் - என்று ஸ்வாமி தேசிகனின் அவதாரத்தை எடுத்துரைத்ததாகவும் கொள்வர்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்